

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΘ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2513	Τῶν Παμμεγίστων Ταξιαρχῶν Τρίτη 8 Νοεμβρίου 2022	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	---	---

«Μπήκαν ἄγγελοι στὴν πόλι»!

8 Νοεμβρίου, ἀγαπητοί μου! Εἶνε ἡ ἑορτὴ τῶν Ἀσωμάτων δυνάμεων, τῶν Παμμεγίστων Ταξιαρχῶν. Στὴ γλῶσσα τῆς Ἐκκλησίας ἡ ἑορτὴ αὕτη ὀνομάζεται καὶ Σύναξις τῶν Ἀσωμάτων Δυνάμεων. Γιατί ὀνομάζεται Σύναξις, θὰ το ποῦμε στὸ τέλος. Τώρα θέλω ν' ἀπαντήσω σὲ **ἓνα ἐρώτημα** ποὺ θέτουν κάποιοι.

Ὑπάρχουν ἄγγελοι; μᾶς ρωτοῦν. Τί λέτε σεῖς, ὅσοι εἶστε σήμερα στὴν ἐκκλησίᾳ· νὰ πιστεύουμε στὴν ὑπαρξί τῶν ἀγγέλων; **Οἱ πρόγονοί μας** οἱ ἀγράμματοι **πίστευαν**· μέσ' στὴν καρδιά τους εἶχαν ἓναν ἥλιο πίστεως· καὶ μάθαιναν στὰ παιδιά τους νὰ λένε κάθε βράδυ

«Πέφτω, κάνω τὸ σταυρό μου
καὶ ἄγγελος εἶνε στὸ πλευρό μου...».

Ἐμεῖς πιστεύουμε; Ὑπάρχουν αὐλα πνεύματα;

Οἱ ἄθεοι καὶ ὑλισταὶ τὸ θέτουν καὶ τὸ γράφουν ὡμὰ σὲ βιβλία ποὺ κυκλοφοροῦν τελευταῖα· Οἱ ἄγγελοι εἶνε ἓνα ἀπὸ τὰ παραμύθια τῶν πρωτογόνων, λένε, φαντασίες καὶ τίποτε ἄλλο, πρόκειται γιὰ ἀνύπαρκτα πράγματα...

Μεταδόθηκε μάλιστα, ὅτι ὁ πρῶτος ἄνθρωπος ποὺ πέταξε στὸ διάστημα σὲ τροχεῖα γύρω ἀπὸ τὴ Γῆ (ὁ Ῥώσος κοσμοναύτης Γιούρι Γκαγκάριν στίς 12-4-1961), ὅταν ἐπέστρεψε καὶ τὸν ρώτησαν, ἂν εἶδε τὸ Θεὸ ἐκεῖ στὸ διάστημα, ἀπάντησε εἰρωνικά· Εἶδα πολλά, μὰ δὲν εἶδα οὔτε ἀγγέλους οὔτε φτερὰ ἀγγέλων(*). Στὴν εἰρωνεία αὐτῇ τοῦ Γκαγκάριν, ἀπήντησε μὲ ἀπλότητα ἡ μαθήτρια ἑνὸς ῥωσικοῦ κολλεγίου, σχολείου τῆς Μόσχας. Ἡ δασκάλα ἀναμετέδωσε τὴν εἶδισι· –Ὁ ἀστροναύτης μας δὲν εἶδε στὸ διάστημα οὔτε ἀγγέλους οὔτε φτερὰ ἀγγέλων. Καὶ ἡ μαθήτρια (στὴν καρδιά τοῦ Ῥωσικοῦ λαοῦ ἔμενε μυστικά ἡ πίστι στὸ Θεό) τῆς εἶπε· –Πετοῦσε πολὺ χαμηλά, κυρία, γι' αὐτὸ

δὲν τοὺς εἶδε! Ἀπλοϊκὴ ἀπάντησι, ἀλλ' ὄχι μακριὰ ἀπὸ τὴν ἀλήθεια. Οἱ ἐπιστήμονες λένε ὅτι ὁ χώρος τῆς τροχειᾶς τῆς Γῆς, ὅπου κινήθηκε ὁ Γκαγκάριν, εἶνε ἐλάχιστος ἐν συγκρίσει μὲ τὸ διάστημα μεταξὺ Γῆς καὶ Σελήνης καὶ ἀσήμαντος μέσα στὸ ὅλο Σύμπαν, ὅπου τὶς ἀποστάσεις μετροῦν μὲ «ἔτη φωτός». Δὲν εἶχε λάθος ἐπομένως ἡ μαθήτρια.

Πέρα ὅμως ἀπὸ τὸν ὁρατὸ κόσμον **ὑπάρχει ὁ ἀόρατος κόσμος τοῦ πνεύματος**· **ἐκεῖ εἶνε καὶ οἱ ἄγγελοι καὶ ἀρχάγγελοι**. Ποιὸς τὸ λέει αὐτό;

✓ Τὸ ἀπαιτεῖ πρῶτα - πρῶτα **ἡ λογικὴ**. Ἀκολουθήστε λίγο παρακαλῶ τὴ σκέψι ποὺ θὰ διατυπώσω. Ἄν ρίξουμε μιὰ ματιὰ στὸ ὑλικὸ σύμπαν, θὰ δοῦμε ὅτι αὐτὸ δὲν εἶνε ἓνας σωρὸς πράγματα πεταμένα ἄτακτα ἐδῶ κ' ἐκεῖ, ἀλλ' ἀποτελεῖται ἀπὸ ἓναν μακρόκοσμον (μὲ ἑκατομμύρια γαλαξίες καὶ ἀναρίθμητα οὐράνια σώματα) καὶ ἓναν μικρόκοσμον (μὲ ἓνα ἴσο ἢ καὶ πολυαριθμότερο πλῆθος ὁρατῶν καὶ ἀοράτων μὲ γυμνὸ μάτι δημιουργημάτων). Καὶ ὅλα αὐτὰ ἀποτελοῦν μιὰ κλίμακα, ποὺ ἀρχίζει ἀπὸ τὰ ἄψυχα κατώτερα καὶ ἀτελέστερα, καὶ φτάνει μέχρι τὰ ἔμψυχα τελειότερα καὶ συνθετώτερα. Κάτω - κάτω εἶνε ἡ νεκρὴ ὕλη, ποὺ ὑπάρχει, ἔχει ἀπλῶς τὸ εἶναι· δηλαδὴ τὸ χῶμα τῆς γῆς, οἱ πέτρες, τὰ βουνά, τὰ λαγκάδια, οἱ ποταμοί, τὰ βουνὰ μέχρι τὰ ἱμαλάια καὶ τὶς Ἀλπεις, οἱ θάλασσες, οἱ ὠκεανοί. Ὑψηλότερα ἀπὸ τὴν ἀνόργανη ὕλη εἶνε οἱ ζωντανοὶ ὁργανισμοί, ποὺ ἐκτὸς ἀπὸ τὸ εἶναι ἔχουν τὸ αὐξάνεσθαι, τὸ αἰσθάνεσθαι, τὸ γεννᾶν καὶ τὸ πολλαπλασιάζεσθαι· δηλαδὴ • τὰ φυτὰ καὶ τὰ δέντρα, καθὼς καὶ τὰ ζῶα, ἀπὸ τὶς μονοκύτταρες ἀμοιβάδες καὶ τὰ ἔντομα μέχρι τὰ μικρότερα καὶ μεγαλύτερα ζῶα καὶ θηρία • τὰ ψάρια καὶ οἱ λοιποὶ ὁργανισμοὶ τῶν ὑδάτων • τὰ ἑρπετὰ τῆς

(*) Στὸ ἀμερικανικὸ ὅμως περιοδικὸ «Ὁρθόδοξος Λόγος» δημοσιεύθηκε κατόπιν ὑποσημείωσι σὲ συνέντευξι φίλου του, ἐπίσης κοσμοναύτη, στὴν ὁποία αὐτὸς βεβαίωσε, ὅτι ὁ Γκαγκάριν δὲν ἦταν ἄθεος, ἀλλ' ἐνῶ αὐτὸς στὴν ἐπίμαχη ἐρώτησι ἀπάντησε μόνον, ὅτι «Δὲν εἶδα κανέναν», αὐτὸ παραποιήθηκε ἀπὸ τὸν σοβιετικὸ πρῶθυπουργὸ Νικητὰ Χρουστῶφ, ὥστε νὰ φαίνεται ὅτι ἦταν ἄθεος. Σύμφωνα μὲ στενὸ φίλον τοῦ δημοσιογράφου, ὁ Γκαγκάριν εἶπε κάποτε: «Ἐνας ἀστροναύτης δὲν μπορεῖ νὰ κρέμεται στὸ διάστημα καὶ νὰ μὴν ἔχη τὸ Θεὸ στὸ νοῦ καὶ στὴν καρδιά του» [«Orthodox Word» vol. 56, No 4 (333) July-August 2020, p. 157)].

ξηρᾶς • καὶ τὰ πτηνὰ τοῦ ἀέρος. Μετὰ ποῦ ἀνεβαίνουμε; Μετὰ ἔρχεται ὁ ἄνθρωπος! τὸ τελευταῖο καὶ κορυφαῖο δημιούργημα τοῦ Πλάστου, ποὺ μετέχει δύο κόσμων, εἶνε μείγμα ὕλης καὶ πνεύματος, σύνθεσι σώματος καὶ ψυχῆς. Ὁ ἄνθρωπος τὰ ἔχει ὅλα· τὸ εἶναι, τὸ αἰσθάνεσθαι, τὸ αὐξάνεσθαι, τὸ γεννᾶν, τὸ πολλαπλασιάζεσθαι, κ' ἐπὶ πλέον ἔχει τὸ διανοεῖσθαι, τὸ συνειδέναι καὶ συναισθάνεσθαι (τῇ συνείδησι τοῦ ἑαυτοῦ του), τὸ βούλεσθαι, καὶ τέλος τὴν ἀθανασία. Καὶ μὲ τὸ σῶμα μὲν συγγενεύουμε μὲ τὸν κατώτερο κόσμο τῆς ὕλης (ζῶα κ.λπ.), ἐνῶ μὲ τὴν ψυχὴ, ποὺ φτερουγίζει ψηλά, συγγενεύουμε μὲ τὸν ἀνώτερο κόσμο τοῦ πνεύματος.

✓ Γεννᾶται τώρα τὸ ἐρώτημα· στὸν ἄνθρωπο λοιπὸν τελείωσε ἡ δημιουργικὴ δύναμις τοῦ Θεοῦ; Ἐδῶ μετὰ τὴ λογικὴ ἔρχεται ἡ **φιλοσοφία**, ἡ ὁποία ἀπαντᾷ τὰ ἐξῆς. Ὁ Θεός, ὁ πάνσοφος καὶ παντοδύναμος καὶ πανάγαθος, δὲν σταμάτησε στὸν ἄνθρωπο. Μποροῦσε νὰ δημιουργήσῃ καὶ ἄλλα ὄντα ἀνώτερα. Καὶ δημιούργησε. Καὶ αὐτὰ εἶνε οἱ ἄγγελοι. Ὁ ἄγγελος εἶνε ἀνώτερος τοῦ ἀνθρώπου κατὰ τοῦτο· εἶνε ἀπηλλαγμένος τῆς παχύτητος καὶ βαρύτητος τῆς ὕλης· ἐνῶ ὁ ἄνθρωπος, ποὺ φέρει τὸ ὑλικὸ σῶμα, μειονεκτεῖ κατὰ τοῦτο ἔναντι τῶν ἀγγέλων, ὅπως λέει ὁ σημερινὸς ἀπόστολος (βλ. Ἑβρ. 2,7 = Ψαλμ. 8,6· «*Ἠλάττωσας αὐτὸν βραχύ τι παρ' ἀγγέλους*»). Οἱ ἄνθρωποι ἔχουμε ὕλη καὶ ζυγίζει καθένας μας ὠρισμένα κιλά, ἐνῶ ὁ ἄγγελος εἶνε ἄυλος, πνεῦμα ἀσώματο.

✓ Ἀπόδειξι τῆς υπάρξεως πνευματικοῦ κόσμου θεωρῶ καὶ τὸν **πνευματισμό**. Εἶνε φαινόμενο σχετικὸ μὲ τὴ δρᾶσι τῶν δαιμόνων, τὸ ὁποῖο βέβαια ἡ Ἐκκλησία καταδικάζει. Παρὰ ταῦτα ἀποτελεῖ μία ἔνδειξι ὅτι πέρα τοῦ ὑλικοῦ κόσμου υπάρχουν καὶ ἀόρατα πνεύματα, ποὺ μπορεῖ νὰ ἐπηρεάζουν τὴν ἀνθρώπινη ζωή.

✓ Ἐκεῖνο ὅμως ποὺ πάνω ἀπ' ὅλα βεβαιώνει ὅτι υπάρχουν ἄγγελοι εἶνε ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ, ἡ **ἀγία Γραφή**. Ἐκεῖ βλέπουμε ὅτι ἄγγελοι καὶ ἀρχάγγελοι διασχίζουν τὸν οὐρανὸ τῆς παλαιᾶς καὶ τῆς καινῆς διαθήκης. • Στὴν Παλαιὰ Διαθήκη ἀρχάγγελος μὲ πύρινη ῥομφαία φρουρεῖ τὸν κῆπο τῆς Ἐδὲμ ὅταν ὁ Ἀδὰμ παρεκκλίνει τῆς ὁδοῦ τοῦ Κυρίου. Ἄγγελος δὲν ἀφήνει τὸν Ἀβραὰμ νὰ σφάξῃ τὸν μονογενῆ του Ἰσαάκ. Ἄγγελοι μεσολαβοῦν στὸ ὄρος Σινὰ ὅταν ὁ Θεὸς μέσα σὲ ἀστραπὲς καὶ βροντὲς δίνει τὶς Δέκα Ἑντολὲς «*δι' ἀγγέλων*» (Γαλ. 3,19). Ἄγγελοι προστατεύουν τὸν Ἠλία ὅταν τὸν διώκει ἡ ἱεζάβελ. Ἄγγελοι προστατεύουν τὸν Δανιὴλ μέσα στὸ λάκκο τῶν λεόντων καὶ τοὺς Τρεῖς Παῖδας μέσα στὴν κάμινο τοῦ πυρός.

• Στὴν Καινὴ Διαθήκη ἄγγελος ἀναγγέλλει στοὺς γονεῖς τοῦ Προδρόμου τῇ γέννησι τοῦ Ἰ-

ωάννου. Στὴ Ναζαρέτ «*ἄγγελος πρωτοστάτης οὐρανόθεν ἐπέμφθη εἰπεῖν τῇ Θεοτόκῳ τὸ Χαῖρε*» (Αἰκᾶθ. ὕμν. Α). Ἄγγελοι στὴν ἔρημο διακονοῦν τὸν Ἰησοῦ μετὰ τοὺς τρεῖς πειρασμούς. Ἄγγελος στὴ Γεθσημανῇ τὸν ἐνισχύει, ἄγγελοι στὸ Σταυρὸ τοῦ Κυρίου, ἄγγελος στὸ Μνήμα, ἄγγελος μηνύει στὶς μυροφόρες τὴν Ἀνάστασι, ἄγγελοι στὴν Ἀνάληψι, ἄγγελοι παντοῦ. Εἶνε γεγονὸς λοιπὸν, υπάρχουν ἄγγελοι.

Ἀλλὰ **τώρα ἡ πίστι ἔσβησε**. Ποιὲς γυναῖκες μαθαίνουν τὰ παιδιὰ νὰ λένε πρὶν τὸν ὕπνο

«Πέφτω, κάνω τὸ σταυρό μου

ἄγγελο ἔχω στὸ πλευρό μου...».

Ἡ Ἐκκλησία ὅμως, μεταξὺ τῶν αἰτήσεων πρὸς τὸν Θεό, ἔχει καὶ αὐτήν· «*Ἄγγελον εἰρήνης, πιστὸν ὁδηγόν, φύλακα τῶν ψυχῶν καὶ σωμάτων ἡμῶν παρὰ τοῦ Κυρίου αἰτησώμεθα*».

Πρὶν τελειώσω ἂς δώσω καὶ μιὰ μικρὴ ἐξήγησι **γιατί ἡ σημερινὴ ἑορτὴ λέγεται Σύναξις**.

Κατὰ τὴν ἐπικρατοῦσα ἄποψι **Σύναξις** εἶνε ἡ λειτουργικὴ **συγκέντρωσι τῶν πιστῶν** στὸ ναὸ τὴν ἡμέρα τῆς ἑορτῆς ἢ μνήμης τῶν Ταξιαρχῶν. Ὑπάρχει ὅμως καὶ ἡ ἐξῆς ἄποψις.

Ἡ Γραφὴ ἀναφέρει τὰ ὀνόματα τριῶν ἀρχιστρατῆγων τῶν οὐρανίων δυνάμεων· Μιχαήλ, Γαβριήλ, Ῥαφαήλ. Ὑπῆρχε ὅμως καὶ ἓνας ἄλλος, ὁ ὠραιότερος ἀπ' ὅλους, ποὺ ὠνομαζόταν Ἐωσφόρος καὶ ἀκτινοβολοῦσε σὰν ἄστρο τῆς αὐγῆς καὶ σὰν ἥλιος. Καὶ ὅμως αὐτὸς ἀμάρτησε. Δὲν ἔκανε οὔτε πορνεία οὔτε μοιχεία· δὲν ἔχει σῶμα. Ἐκανε αὐτὸ ποὺ εἶνε ἡ ρίζα ὅλων τῶν ἁμαρτιῶν· ὑπερηφανεύτηκε, σκέφτηκε νὰ στήσῃ τὸ θρόνο μου πάνω κι ἀπὸ τὸ Θεό. Καὶ τότε ἀμέσως ἔπεσε σὰν ἀστραπὴ στὰ τάρταρα τοῦ ᾗδου. Τότε λοιπὸν, τὴν ὥρα ποὺ ἔπεφτε, ὁ ἀρχιστράτηγος Μιχαήλ σήμανε **συναγεμνὸ στοὺς ἀγγέλους**, αὐτὸ θὰ πῇ **σύναξις**· φώναξε αὐτὸ ποὺ ἀκοῦμε στὴν θεία Λειτουργία· «*Στῶμεν καλῶς*»! Ἔτσι συγκρατήθηκε ὅλο πλῆθος τῶν ἀγγέλων καὶ ἀρχαγγέλων καὶ ἔμειναν πιστοὶ στὸ Θεό.

Ἡ Φλώρινα, ἀγαπητοί μου, τὴ μεγάλη αὐτὴ ἡμέρα εὐγνώμονεῖ τοὺς ἁγίους Ταξιάρχας, διότι σὰν σήμερα τὸ 1912 οἱ ἑνδοξοὶ ἱππεῖς τοῦ στρατηγοῦ Ἰωάννου Ἀρτη, σὰν ἄλλοι ἄγγελοι καὶ ἀρχάγγελοι, μπῆκαν στὴν πόλι καὶ τὴν ἐλευθέρωσαν ἀπὸ τοὺς Τούρκους. Ἐνας γέρος βλέπωντάς τους τότε εἶπε· «Ἄγγελοι μπαίνουν στὴν πόλι!». Ἔτσι ἐκφράστηκε ὁ σοφὸς λαὸς μας.

Εἶθε ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, διὰ πρεσβειῶν τῶν ἁγίων ἀγγέλων καὶ ἀρχαγγέλων νὰ προστατεύῃ τὸν στρατὸ καὶ ὅλους μας ἐν εἰρήνῃ καὶ ἀγάπῃ· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΘ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2515

Τοῦ ἁγ. Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου
Κυριακὴ 13 Νοεμβρίου 2022 ἐσπέρας

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Ἐμπόδιο οἱ γονεῖς

«...Καὶ ἐχθροὶ τοῦ ἀνθρώπου οἱ οἰκιακοὶ αὐτοῦ» (Ματθ. 10,36)

Σήμερα, ἀδελφοί μου, ἡ Ἐκκλησία μας ἐορτάζει καὶ γεραίρει - τιμᾷ, τὴ μνήμη τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου. Ἔχουμε **13 Νοεμβρίου**, δὲν εἶνε ὅμως οὔτε ἡ κοίμησίς του οὔτε τὰ γενέθλιά του. Τί εἶνε λοιπόν;

Ἡ ἁγία μας Ἐκκλησία, ὅπως γνωρίζουμε, ἐορτάζει τοὺς ἁγίους τῆς ὁχί τὴν ἡμέρα ποὺ γεννήθηκαν στὴ γῆ ἀλλὰ **στὴν κοίμησι, στὴν ἡμέρα ποὺ ἔφυγαν** ἀπὸ ἐδῶ γιὰ τὸν οὐρανό.

Στὴ Δύσι ἀντιθέτως οἱ παπικοὶ –μία ἀκόμη διὰφορὰ ποὺ μᾶς χωρίζει εἶνε κι αὐτὴ– **ἐορτάζουν τὰ γενέθλια**. Ἀπὸ ἐκεῖ στὰ νεώτερα χρόνια ἦρθε καὶ σ' ἐμᾶς, ἰδίως στὶς πόλεις, ἡ κακὴ συνήθεια νὰ ἐορτάζουν τὰ γενέθλια τοῦ παιδιοῦ. Τότε τὸ ἐκθειάζουν· πότε γεννήθηκε, πόσα χρόνια συμπλήρωσε, τί πρόοδο ἔχει κάνει! Κέντρο τὸ παιδί, **τὰ μάτια στὴ γῆ**. Ποῦ νὰ θυμηθοῦν συγγενεῖς καὶ φίλοι τὸν οὐρανό;

Ἡ ὀρθόδοξη ἐορτὴ στρέφει τὸ νοῦ ὑψηλά· καί, κοντὰ στὸν ἅγιο ποὺ τιμᾶται, ἐορτάζει καὶ ὁ πιστός, ἄντρας ἢ γυναίκα, ποὺ φέρει τὸ ὄνομά του. Δὲν ἐορτάζουμε γενέθλια θνητῶν. **Τριῶν μόνο γενέθλια** τιμοῦμε· τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ ἐκείνων τῶν δύο ποὺ ἡ γέννησί τους προμήνυε τὴν ἔλευσί Του, δηλαδὴ τοῦ Ἰωάννου τοῦ **Προδρόμου** καὶ τῆς ὑπεραγίας **Θεοτόκου**.

Γιὰ τὸν ἱερὸ Χρυσόστομο δὲν γνωρίζουμε πότε ἀκριβῶς γεννήθηκε. Γνωρίζουμε βέβαια καλά, ὅτι κοιμήθηκε τὸ 407 μ.Χ. στὶς 14 Σεπτεμβρίου. Δὲν τὸν ἐορτάζουμε ὅμως τότε, διότι τὴν ἡμέρα ἐκείνη τὴν ἐπισκιάζει ἡ μεγάλη ἐορτὴ τῆς παγκοσμίου Ὑψώσεως τοῦ τιμίου Σταυροῦ· γι' αὐτὸ ἡ **Ἐκκλησία μετέθεσε τὴ μνήμη του** σήμερα 13 Νοεμβρίου.

Καὶ γιὰ τὴν Ὀρθοδοξία ὅμως ἡ ἡμέρα τῆς ἐξόδου τοῦ πιστοῦ ἀπὸ τὴν παρούσα ζωὴ **γενέθλια εἶνε**. –Μὰ ἀφοῦ ἔχουμε θάνατο, θὰ πῆτε, πῶς εἶνε γενέθλια; Ὁ Χριστιανός, ἀγαπητοί μου, βλέπει τὸ θάνατο ὅχι ὡς τέλος ἀλλὰ ὡς ἀρχὴ μιᾶς ἄλλης ζωῆς, ὡς **γέννησί του στὴν ἀληθινὴ ζωή**. Ὅπως τὸ βρέφος βγαίνει ἀπὸ τὴν κοιλία τῆς μάνας καὶ χαιρετίζει τὴν παρούσα ζωή, ἔτσι ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸ θάνατο βγαίνει ἀπὸ ἐδῶ γιὰ νὰ ἀτενίσῃ τὴν ἄλλη ζωή, τὴν αἰωνία καὶ μακαρία. Γι' αὐτὸ ἕνας

ἄλλος ἅγιος, ὁ Ἰγνάτιος ὁ Θεοφόρος, ἐνῶ περιμένε τὸ μαρτυρικό του τέλος, ἔγραφε ὅτι «**ὁ τοκετός μοι ἐπίκειται**», περιμένω γέννα, νὰ γεννηθῶ (Ῥωμ. VI 1· Β. Μουστάκη, Ἀποστολικοὶ πατέρες, ἔκδ. Παπαδημητρίου, Ἀθῆναι 1986, σ. 196). Ἐννοοῦσε τὸ θάνατό του. Ἔτσι εἶνε καὶ ἡ σημερινὴ ἐορτή.

Νὰ ποῦμε τώρα ἐμεῖς ἐγκώμιο τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου; **Ψάλλει τόσα ἡ Ἐκκλησία**· εἶνε «**ἡ χρυσήλατος σάλπιγξ**», «τὸ θεόπνευστον ὄργανον», «τῶν δογμάτων πέλαγος ἀνεξάντλητον», «τῆς Ἐκκλησίας τὸ στηρίγμα», «ὁ νοῦς ὁ οὐράνιος», «τῆς σοφίας ὁ βυθός (=τὸ βάθος)», «ὁ κρατὴρ ὁ πάγ-χρυσος», «ἀστήρ ἄδυτος», «ὁ κήρυξ τῆς μετανοίας», «ὁ ἐπίγειος ἄγγελος καὶ οὐράνιος ἄνθρωπος», «χελιδὼν ἡ εὐλαλος καὶ πολύφωνος», «τῶν ἀρετῶν τὸ θησαύρισμα», «ἡ πέτρα ἡ ἄρρηκτος», «τῶν πιστῶν ὑπογραμμός», «τῶν μαρτύρων ἐφάμιλλος», «ἰσοστάσιος τῶν ἁγίων ἀγγέλων», «ἀποστόλων ὁ ὁμότροπος» (ἐσπερ.). Ὅσα καὶ νὰ προσθέσουμε δὲν φτάνουν. Εἶπαν –καθ' ὑπερβολὴν βέβαια– ὅτι, ἂν δὲν ἐρχόταν στὸν κόσμος ὁ Χρυσόστομος, θὰ ἔπρεπε νὰ ξαναέρθῃ ὁ Κύριός μας· τόσο ἀποδοτικό, ὠφέλιμο καὶ εὐεργετικὸ ἦταν τὸ πέρασμα τοῦ Ἰωάννου ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία.

Ἦταν ἓνα θαῦμα. Μερικοὶ ζητοῦν θαύματα, μὰ νομίζω ὅτι τὰ μεγαλύτερα θαύματα εἶνε οἱ ἅγιοι. Θαῦμα καταπληκτικὸ ἦταν ὁ ἀπόστολος Παῦλος, ἀλλὰ θαῦμα καὶ αὐτὸς ποὺ περισσότερο ἀπ' ὅλους ἐμβάθυνε, ἐρμήνευσε, μιμήθηκε καὶ ἐγκωμίασε τὸν ἀπόστολο Παῦλο· γι' αὐτὸ ἐκκλησιαστικοὶ διδάσκαλοι εἶπαν, ὅτι «**Χριστοῦ στόμα Παῦλος, Παύλου δὲ χρυσοῦν στόμα Χρυσόστομος**». Θαῦμα ποὺ καταπλήττει εἶνε καὶ ἡ ζωὴ, καὶ ἡ διδασχὴ, καὶ ἡ μαρτυρικὴ τελευτὴ τοῦ Χρυσοστόμου.

Θαῦμα εἶνε καὶ πῶς ὑπερνίκησε τὰ ἐμπόδια ποὺ βρῆκε μπροστά του. Καὶ θέλω τώρα ν' ἀπευθυνθῶ εἰδικὰ **πρὸς ὅσους σκοπεύουν νὰ ἀφοσιωθοῦν ἐξ ὁλοκλήρου στὴν Ἐκκλησία**.

Ἀπὸ τὸ πλῆθος τῶν ἐμποδίων ποὺ ἀντιμετώπισε ὁ Χρυσόστομος περιορίζομαι ἐδῶ σὲ ἕνα μόνο. Κι αὐτὸ ἦταν μέσα ἀπὸ τὸ σπίτι του· ἦταν... **ἡ μάνα του!** –Ἡ Ἀνθοῦσα; θὰ πῆτε· μὰ ἄλ-

λοτε σ' ἀκούσαμε νὰ τὴν ἐπαινῇς· ἔρχεσαι τώρα νὰ τῆς ἀπευθύνῃς κατηγορητήριο;

Καὶ ὁμως εἶνε ἀλήθεια. Δὲν ἀρνοῦμαι καὶ δὲν ἀναιρῶ τὰ ἐγκώμια. Ἦταν ὄντως πιστὴ σύζυγος καὶ φιλόστοργη μάνα. Τὸ ἀπέδειξε ὅταν μὲ τὸ θάνατο τοῦ συζύγου τῆς, σὲ ἡλικία εἴκοσι ἐτῶν, δὲν ἤλθε σὲ ἄλλο γάμο. **Ἀφωσιώθηκε στὸ παιδί τῆς**, δαπάνησε ὅ,τι εἶχε γιὰ τὴ μόρφωσι τοῦ Ἰωάννου. Τὸν ἔστειλε σὲ σχολὲς καὶ δασκάλους νὰ σπουδάσῃ· καὶ ἐγένεε πράγματι ἕνας διαπρεπὴς δικηγόρος.

Ἄλλ' ὅταν πλεον ὁ γυιὸς τῆς, ἀπὸ τῆ συναναστροφῆς μὲ μοναχοὺς καὶ ἄλλους ἀποστολικούς ἄνδρες, **ἀποφάσισε νὰ κἀνῃ στροφὴ**, ν' ἀφήσῃ τὴν κοσμικὴ καριέρα, ὅπως αὐτὴ ὠνευρεῖτο (νὰ τὸν καμαρώσῃ οἰκογενειάρχῃ καὶ νὰ δῇ ἐγγονάκια), τότε **ἀντέδρασε**. Χριστιανὴ ἦταν, ἀλλὰ μέχρι ἐνὸς σημείου. Ἦθελε νὰ τὸν ἔχῃ πάντα κοντά τῆς κι αὐτὸς νὰ 'νε προσηλωμένος πάντα σ' αὐτήν. Δὲν μποροῦσε ἡ Ἀνθοῦσα νὰ ζήσῃ χωρὶς αὐτόν. Κι ὅταν ὁ Ἰωάννης τῆς εἶπε «Μητέρα, θὰ φύγω, θὰ πάω στὰ μοναστήρια», ξέσπασε σὲ θρήνους. Καὶ μὲ τὰ κλάματα καὶ τοὺς λυγμούς τῆς κατῶρθωσε νὰ κάμψῃ προσωρινῶς τὴν ψυχὴ τοῦ γυιοῦ τῆς· ὁ Ἰωάννης, ἐνῶ θὰ ἔπρεπε νὰ φύγῃ νωρίτερα, μπροστὰ στὸ δράμα τῆς μάνας ἀνέβαλε τὴν ἀναχώρησί του.

Ὅταν ὁ Χρυσόστομος ἐξεδήλωσε τὴν ἐπιθυμία νὰ ἐγκαταλείψῃ τὰ ἐγκόσμια, ἡ μητέρα του ἦταν 43 ἐτῶν. **Ἄν ἔμενε μαζί τῆς** κ' ἐκεῖνη ἔφτανε 80 - 90 χρονῶν, τώρα **δὲν θὰ εἴχαμε Χρυσόστομο**. Ὑπάρχουν πολλὰ τέτοια παραδείγματα· μένουν κοντὰ στὴ μάνα τους, τὴ γηροκομοῦν, καὶ μὴν τοὺς πῆς ἐσὺ ὅτι ἡ Ἐκκλησία τοὺς χρειάζεται. —Θ' ἀφήσω τὴ μάνα μου ἢ τὸν πατέρα μου; σοῦ λέει. Ἄν λοιπὸν ἡ Ἀνθοῦσα ἔφτανε τὰ 90, ὁ Χρυσόστομος θὰ ἔφτανε τὰ 70. Καὶ τελικὰ ὁ Χρυσόστομος, ὅπως γνωρίζουμε, δὲν ἔζησε τόσο.

Ὁ Θεὸς ἔδωσε τὴ λύσι στὸ δράμα. Δύο - τρία χρόνια μετὰ τὸ δραματικὸ ἐκεῖνο οἰκογενειακὸ ἐπεισόδιο μετὰ τὴν μητέρα καὶ υἱοῦ, **ἡ Ἀνθοῦσα κοιμήθηκε**. Καὶ τότε ὁ Ἰωάννης, ἀφοῦ τῆς ἔκλεισε τὰ μάτια, ἐλεύθερο πουλὶ πλέον, ἄνοιξε τὸ κλουβὶ τοῦ σπιτιοῦ καὶ πέταξε.

Μεγάλῃ καὶ θαυμαστῇ ἡ πρόνοια τοῦ Θεοῦ! Ἡ μάνα δὲν ἤθελε νὰ τὸν δῇ καλόγερο, μέσ' στὰ ράσα· **ἤθελε νὰ τὸν δῇ ἐπιτυχημένο κατὰ κόσμον**, ὅπως ὁ πατέρας του ὁ Σεκοῦνδος. Εἶνε αὐτὸ κρίσι δική μου; Ὁχι. Ἐὰν ἦταν μόνο δική μου κρίσι, δὲν θὰ σᾶς τὴν ἔλεγα. Εἶνε ἡ κρίσις ἐνὸς μεγάλου θαυμαστοῦ τοῦ Χρυσοστόμου, τοῦ ἀειμνήστου μητροπολίτου Πατρῶν καὶ Ἡλείας Νικηφόρου Καλογερά (1835-1896), ὁ ὁποῖος μάλιστα ἔχει κάνει μιὰ σπουδαία ἀνθολογία· μάζεψε τὶς ὠραιότερες διδασκαλίες τοῦ ἱεροῦ πατρὸς σὲ ἕνα τόμο (Ἐκλογὴ ἐκ πονημάτων καὶ λόγων διαφορῶν τοῦ ἐν ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν Ἰω. Χρυσοστόμου, ἐν Ἀθήναις 1891), ποὺ μέχρι πρὸ ἐτῶν ἦταν ἀνάγνωσμα στὰ ἀρσάκεια καὶ διδασκαλεῖα θηλέων.

Ὅ,τι ἔπαθε ὁ Χρυσόστομος, **κόντεψα νὰ τὸ πάθω κ' ἐγώ**. Μόλις εἶπα στὴ μητέρα μου, ὅτι θὰ

πάω νὰ γίνω μοναχὸς καὶ θ' ἀκολουθήσω τὸν ἐκκλησιαστικὸ δρόμο, ξέσπασε σὲ δάκρυα, καὶ τὰ δάκρυά τῆς παρὰ λίγο νὰ μὲ ἐκτρέψουν ἀπὸ τὴν ἀποστολή μου. Ἄς τὸ πῶ τὴν ὥρα αὐτή· σήμερὰ δὲν θὰ εἶχα πνευματικὴ ἐργασία στὴ Μακεδονία, ἐὰν ἐκαμπτόμουν ἀπὸ τὰ δάκρυα τῆς μητέρας μου· ἡ θεία πρόνοια μοῦ ὅωσε δύναμι ὅταν τὴν ἐγκατέλειψα στὰ Ἰωάννινα στὶς φοβερὲς ἐκεῖνες ἡμέρες τῆς Κατοχῆς.

Ὁ Χρυσόστομος νίκησε αὐτὸ τὸ ἐμπόδιο, ἀλλὰ ἄλλοι δὲν τὸ νικοῦν· **συμπαρασύρονται ἀπὸ τὰ συναισθήματα**, αὐτὰ τὰ ἀνθρώπινα.

Τὰ λέμε αὐτὰ χωρὶς καθόλου νὰ θέλουμε νὰ μειώσουμε τὴν ἱερὰ Ἀνθοῦσα, ἡ ὁποία ἀναμφισβητήτως συνετέλεσε στὴν διαμόρφωσι τοῦ Ἰωάννου· — ἂν καὶ κατ' ἐμέ, παραπάνω καὶ ἀπὸ αὐτὴν καὶ ἀπὸ τὰ φυσικὰ χαρίσματα τοῦ Ἰωάννου, συνετέλεσε ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ, **ἡ «ἄνωθεν ῥοπή»**, ὅπως ὀνομάζει ὁ ἴδιος τὴν θεία πρόνοια.

Ὑπάρχουν ἱεραποστολικά πρόσωπα, ποὺ ἔκαναν μεγάλον ἀγῶνα γιὰ ν' ἀποσπασθοῦν ἀπὸ τὶς μητρικὲς ἀγκάλες. Τοὺς γονεῖς καὶ συγγενεῖς ἐν γένει ἔχουμε χρέος ἱερὸ νὰ τοὺς θυμούμεθα καὶ νὰ τοὺς μνημονεύουμε· ἀλλὰ **ἀλλοίμονο στὸν ἱεραπόστολο, ὅταν δὲν μπορῇ νὰ ἐπιβληθῇ στὰ συναισθήματα** καὶ κάμπτεται.

Ὁ «τάφος» τῶν ἱεραποστόλων, τῶν εὐγενῶν ὑπάρξεων καὶ τῶν εὐγενεστέρων ἰδανικῶν γιὰ τὴν Ἐκκλησία, εἶνε **οἱ κατὰ σάρκα συγγενεῖς καὶ φίλοι**, ἡ μάνα καὶ ὁ πατέρας, ὅταν διαφωνοῦν. Καὶ ἂν μιὰ Ἀνθοῦσα σκεπτόταν «*πρόσγεια*», ὅπως λέει τὸ ὄγδοο (Η') Ἑωθινὸ δοξαστικόν, πολὺ περισσότερο «*πρόσγεια*» σκέπτονται οἱ σημερινὲς μανάδες. Δὲν συνάντησα πολλὰς μανάδες νὰ δεχτοῦν μὲ τὴν καρδιά τους τὴν καλὴ καὶ ἡρωικὴ ἀπόφασιν τοῦ παιδιοῦ τους. Κι ὅταν ἀκόμα σιωποῦν, διαβλέπεις στὰ βλέμματά τους ὅτι στὰ βάθη τους λένε· Ἄχ τί ἔπαθε τὸ παιδί μας! κ' ἐγὼ περίμενα νὰ παντρευτῇ, νὰ ἐξελιχθῇ, νὰ ἔχω ἐγγονάκια... Ἔτσι σκέπτονται 99% οἱ μανάδες καὶ οἱ πατεράδες.

Τὸ βλέπει καὶ στὶς χειροτονίες. Χαίρονται κάπως, ποὺ βλέπουν ἕνα λαὸ ὁλόκληρο νὰ φωνάζῃ γιὰ τὸ γυιὸ τους τὸ «ἄξιος!» —καὶ κάνω σκοπίμως τὶς χειροτονίες μὲ πάγκοινη συμμετοχὴ καὶ γιὰ τὸν λόγο αὐτόν γιὰ νὰ τοὺς δώσω φτερά—, ἀλλὰ οἱ δικοὶ τους δὲν ἐκδηλώνουν τόση χαρά. Θὰ χαίρονταν πολὺ περισσότερο, ἐὰν τὸ «*Ἡσαΐα χόρευε...*», ἀντὶ νὰ τὸ ψάλλουμε γύρω ἀπὸ τὸ ἱερὸ θυσιαστήριον, τὸ λέγαμε στὸν σολέα γύρω ἀπὸ τὸ τραπέζι τοῦ γάμου.

Χρειάζεται κόπος γιὰ νὰ ἐπιβεβαιωθοῦν αὐτὰ μὲ παραδείγματα; τὸ εἶπε ὁ ἴδιος ὁ Κύριός μας· «*...Καὶ ἐχθροὶ τοῦ ἀνθρώπου οἱ οἰκιακοὶ αὐτοῦ*» (Ματθ. 10,36). Ὅποιοι λοιπὸν σκέπτονται ν' ἀκολουθήσουν τὴν στενὴ ὁδὸ τῆς πλήρους ἀφιερώσεως στὴν Ἐκκλησία, **ἂς σταθμίσουν καλὰ τοὺς δεσμούς** μὲ τοὺς κατὰ σάρκα συγγενεῖς.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΘ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2517

Εἰσόδια τῆς Θεοτόκου
Δευτέρα 21 Νοεμβρίου 2022

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Ἑορτὴ τῆς ἱερᾶς Παραδόσεως

«Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου σῶσον ἡμᾶς»

Ἀπὸ τὶς 15 Νοεμβρίου, ἀγαπητοί μου, ἔχει ἀρχίσει ἡ νηστεία τοῦ Σαρανταήμερου, γιὰ νὰ ἐτοιμαστοῦμε νὰ ἐορτάσουμε τὰ Χριστούγεννα. Ἡ Γέννησις τοῦ Κυρίου, κατὰ τὸν ἱερὸ Χρυσόστομο, εἶνε ἡ «μητρόπολις» τῶν ἐορτῶν, ἡ ρίζα ἀπὸ τὴν ὁποία βγῆκαν ὅλες οἱ ἄλλες χριστιανικὲς ἐορτὲς τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἔτους.

Τὴν περίοδο αὐτὴ ἔχουμε καὶ τὴ σημερινὴν μεγάλη θεομητορικὴ ἐορτὴ τῶν Εἰσοδίων τῆς Θεοτόκου. Τὴν ἐορτὴ αὐτὴ τὴν παραλάβαμε ἀπὸ τὴν ἐκκλησιαστικὴ Παράδοσι.

Τί εἶνε ἡ ἱερὰ Παράδοσις;

Ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς μέχρι τὸ τριακοστὸ ἔτος τῆς ἡλικίας του ἔμενε στὴ Ναζαρέτ καὶ ἐργαζόταν ὡς ἀπλὸς τεχνίτης στὸ ξυλουργεῖο τοῦ Ἰωσήφ, ποὺ φαινόταν ὡς πατέρας του. Μετὰ τὰ 30 πῆγε στὸν Ἰορδάνη καὶ βαπτίστηκε ἀπὸ τὸν Πρόδρομο. Κατόπιν βγῆκε στὴν ἔρημο ἐπὶ 40 ἡμερώνυχτα· νήστεψε αὐστηρὰ καὶ ἀντιμετώπισε τοὺς πειρασμοὺς τοῦ διαβόλου, καὶ τέλος βγῆκε στὸν δημόσιο βίον. Ἰδιώτης καὶ ἀγνωστος ἕως τότε, ἀρχισε νὰ γίνεται γνωστὸς στὸν κόσμον ὡς διδάσκαλος. Δίδασκε, συνεχῶς καὶ παντοῦ. Δίδαξε μέχρι καὶ τὶς τελευταῖες στιγμὲς τῆς ζωῆς του ὅταν εἶπε στὸ Γολγοθᾶ τοὺς περίφημους ἐπτὰ λόγους πάνω ἀπὸ τὸ σταυρὸ του, καὶ μετὰ ἐξέπνευσε. Ἐκτὸς ἀπὸ τὴ διδασκαλίαν ἔκανε καὶ θαύματα, θαύματα ἀναρίθμητα. Αὐτὰ –προσέξετε τὸ σημεῖο αὐτό– εἶνε ἄραγε ὅλα γραμμένα στὰ Εὐαγγέλια; ὅ,τι εἶπε καὶ ὅ,τι ἔκανε ὁ Χριστὸς εἶνε ὅλα γραμμένα; Ἐμένα ρωτᾶτε; Ἄς ρωτήσουμε τὸν εὐαγγελιστὴ Ἰωάννη, ὁ ὁποῖος στὸ τέλος - τέλος τοῦ Εὐαγγελίου του σημειώνει: «Ἔστι δὲ καὶ ἄλλα πολλὰ ὅσα ἐποίησεν ὁ Ἰησοῦς, ἅτινα ἐὰν γράφηται καθ' ἓν, οὐδὲ αὐτὸν οἶμαι τὸν κόσμον χωρῆσαι τὰ γραφόμενα βιβλία. ἀμήν» (Ἰω. 21,25). Μὲ ἄλλα λόγια· ἀκόμη καὶ ἂν γίνονταν τὰ δέντρα μολύβια καὶ ὁ οὐρανὸς χαρτί κ' ἡ θάλασσα μελάνι, καὶ πάλι δὲν θὰ ἔφταναν γιὰ νὰ γραφοῦν ὅλα ὅσα εἶπε καὶ ἔκανε ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός. Λίγα ξέρουμε· ὅσα ἦταν ἀναγκαῖα γιὰ τὴ σωτηρίαν μας, αὐτὰ γράφθηκαν. Τὰ ὑπόλοιπα τί ἔγιναν, χάθηκαν; Δὲν χάθηκαν. Ποῦ βρίσκονται; Κρατήθηκαν στὴ μνήμῃ τῆς Ἐκκλησίας, μεταδόθηκαν ἀπὸ στόμα σὲ στόμα καὶ ἀπὸ γενεὰ σὲ γενεὰ, καὶ φυλάχθηκαν στὴν ἱερὰ Παράδοσι. Οἱ ἀπόστολοι, ποὺ πῆγαν στὰ διάφορα μέρη καὶ κήρυξαν, δὲν τὰ ἔγραψαν ὅλα στὶς ἐπιστολὰς τους· ὑπῆρχαν καὶ ἄλλα. Σὲ πιστοὺς π.χ., ποὺ ἐπισκέφθηκε καὶ κατήχησε ὁ ἀπόστολος Παῦλος, τοὺς ξαναθυμίζει κατόπιν περιληπτικὰ ὅ,τι τότε τοὺς δίδαξε καὶ ρωτᾷ: «Δὲν θυμᾶστε, ὅταν ἀκόμη ἦμουν κοντά σας, ὅτι αὐτὰ σᾶς τὰ ἔλεγα;» (Ἀ' Θεσ. 2,5). Καὶ πιὸ κάτω τοὺς προτρέπει: «Κρατεῖτε τὰς παραδόσεις ἃς ἐδιδάχθητε εἴτε διὰ λόγου (δηλαδὴ προφορικὰ) εἴτε δι' ἐπιστολῆς ἡμῶν (δηλαδὴ γραπτὰ)» (Ἐβ. 2,15)· ὅσα σᾶς διδάξαμε ἀπὸ κοντὰ καὶ ὅσα σᾶς γράψαμε σὲ ἐπιστολὰς μας. Ἐδῶ ἐννοεῖ τὴν προφορικὴ ἱερὰ Παράδοσι καὶ τὴν ἁγία Γραφή. Ὅλα λοιπὸν ὅσα ἔπρεπε νὰ διατηρήσουν στὴ μνήμῃ τους οἱ πιστοὶ ἀλλὰ δὲν περιελήφθησαν στὴν ἁγία Γραφή, αὐτὰ ἀποτελοῦν τὴν ἱερὰ Παράδοσι τῆς Ἐκκλησίας.

Καὶ πολλὰ πράγματα ποὺ ἔχουμε στὴν Ἐκκλησίαν μας –μὴν παραξενευθῆτε– τὰ ἔχουμε ὄχι μέσα ἀπὸ τὴν ἁγία Γραφή ἀλλὰ ἐκ παραδόσεως. **Τί ἔχουμε ἐκ τῆς Παραδόσεως;** ἔχουμε π.χ. τὸ ὅτι κτίζουμε τοὺς ναοὺς μας μὲ τὸ ἱερὸ πρὸς ἀνατολὰς. Τὸ ὅτι κάνουμε τὸ σημεῖο τοῦ σταυροῦ (ἐνώνουμε τὰ τρία δάκτυλα καὶ τὰ φέρουμε ψηλά, κάτω, δεξιὰ καὶ ἀριστερά). Τὰ παρέδωσαν οἱ ἀπόστολοι στοὺς μαθητὰς τους, αὐτοὶ στοὺς δικούς τους μαθητὰς κ.ο.κ.· ἔγινε μιὰ ἀλυσίδα μακρινή, ποὺ φτάνει ἕως ἡμᾶς. ἔχουν κι αὐτὰ ἰσχύ καὶ ἀξία ὅπως ὁ γραπτὸς λόγος τοῦ Θεοῦ. Ἐκ τῆς Παραδόσεως –καὶ μὲ ἐρεῖσματα στὴ Γραφή– ἔχουμε τὰ ἐπτὰ μυστήρια, τὶς ἁγίες εἰκόνες στὴ λατρεία, τὰ μνημόσυνα τῶν κεκοιμημένων, τὶς νηστείες Τετάρτης - Παρασκευῆς κ.λπ.. Ἐκ τῆς Παραδόσεως ἔχουμε καὶ τὸν κανόνα καὶ τὴν ὀρθὴ ἐρμηνεία τῆς ἁγίας Γραφῆς· ἡ Ἐκκλησία δηλαδὴ, ἀφοῦ ἀπέκλεισε ἕνα πλῆθος ἀπὸ ψευδεπίγραφα ἔργα ποὺ κυκλοφοροῦσαν, τὰ λεγόμενα ἀπόκρυφα, ἐξώρισε τὰ γνήσια καὶ μᾶς τὰ παρέδωσε μὲ τὴν βεβαίωσι, ὅτι π.χ. τῆς Καινῆς Διαθήκης τὰ θεόπνευστα βιβλία εἶνε αὐτὰ τὰ εἰκοσιεπτὰ (27) καὶ ὄχι ἄλλα. Στὴν ἱερὰ Παράδοσι ἀνήκουν οἱ δογματικοὶ ὅροι καὶ οἱ ἱεροὶ κανόνες τῶν ἁγίων οἰκουμενικῶν καὶ τῶν τοπικῶν Συνόδων, καθὼς καὶ οἱ ὁμόφωνη ἐρμηνεία τῶν ἁγίων Γραφῶν. Οἱ αἰρετικοὶ ὅμως δὲν παραδέχονται τὴν ἱερὰ Παράδοσι, καὶ γι' αὐτὸ ἀκριβῶς βλέπουμε ὅτι ἔχουν ἀποκλίσεις καὶ ἐτεροδιδασκαλίες ποὺ διχάζουν τοὺς χριστιανοὺς Δύσεως καὶ Ἀνατολῆς. Οἱ ὀρθόδοξοι παραδεχόμεθα τὴν ἱερὰ Παράδοσι, ὅπως τὴν παρέδωσαν οἱ ἀπόστολοι καὶ οἱ πατέρες τῆς Ἐκκλησίας. Αὐτὴ ἡ παράδοσις δὲν ἔρχεται σὲ σύγκρουσι μὲ τὴν ἁγία Γραφή, ἀλλὰ μέσα στὴν Ὁρθόδοξη Γραφὴ καὶ Παράδοσις εἶνε ἕνα πρᾶγμα· εἶνε ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ.

Παράδοσις ὑπάρχει σὲ ὅλους τοὺς τομεῖς τῆς ζωῆς· στὴν οἰκογένεια, στὰ ἔθνη, στὴν παιδεία, στὸ δίκαιο, στὴν τέχνη, στὸ στρατό, στὴν τοπικὴ κοινωνία, στὸ ἔθνος, στὴν ἀνθρωπότητα. Ὅπου ἡ παράδοσις εἶνε σεβαστὴ, ἐκεῖ ὑπάρχει πρόοδος· **ὅπου ἀθετεῖται, ἐκεῖ ὑπάρχει παρεκτροπὴ καὶ ὀπισθοδρόμησις.** Ἡ ἱερὰ Παράδοσις τῆς Ἐκκλησίας εἶνε ἡ πιὸ σεβαστὴ ἀπὸ κάθε ἄλλη καὶ ἔχει ζωὴ αἰώνων. Τώρα κάποιον θέλουν νὰ σβήσουμε τὴν Παράδοσι, ἀλλὰ ἔτσι ἀρχίζει ἡ καταστροφὴ. Οἱ αἰρετικοὶ λένε ὅτι δέχονται μόνον τὴν ἁγία Γραφή· ἀλλὰ ἡ Γραφὴ χωρὶς τὴν Παράδοσι δὲν στέκει. Στὰ χρόνια τῆς Κατοχῆς ταξίδευα καὶ μέσα σ' ἕνα βαγόνι ἔπιασα συζητήσει μὲ μιὰ γερνόντισσα ἀπὸ τὸν Πόντο. –Πῶς ζῆς, τῆς λέω, πῶς περνᾷς; –Προσπαθῶ νὰ ζήσω σὰν Χριστιανή. Σκέπτομαι τοὺς γονεῖς μου, τὸν παπποῦ μου ποὺ ὑπέφερε καὶ τὸν ἔσφαξαν οἱ Τοῦρκοι. Θέλω, ὅταν πάω στὸν ἄλλο κόσμον, νὰ μὲ ὑποδεχθοῦν οἱ πρόγονοί μου καὶ νὰ μοῦ πουν· **Καλῶς τὴν κορούλα μας, ποὺ κράτησε τὴν πίστι μας!**

Οἱ προηγούμενοι μᾶς παρέδωσαν τὴν Ὁρθόδοξη πίστι καὶ μιὰ χρυσὴ παράδοσι μὲ ὅλα τὰ ὠραῖα στοιχεῖα τῆς λατρείας, μὲ **ὅλα τὰ μεγαλεῖα**, ποὺ γιὰ νὰ κρατηθοῦν ἔγιναν μεγάλοι **ἀγῶνες**.

Σας έδωσα λοιπόν την έννοια τί είναι ιερά Παράδοσις.

Έκ της ιερᾶς Παραδόσεως είναι και ή σημερινή έορτή. Από τούς πρώτους αιώνες έφρταζαν στα Ίεροσόλυμα οί Χριστιανοί τὰ Εἰσόδια τῆς Θεοτόκου. **Τί λέει γι' αὐτὴν ἡ ιερά Παράδοσις;**

Γονεῖς τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου ἦταν ὁ Ἰωακείμ και ἡ Ἄννα, ἀντρόγυνο ἀγαπημένο, φτωχαδάκια, ἀλλὰ μὲ πίστι στοῦ Θεοῦ. Εἶχαν ὅμως τὴ λύπη ὅτι δὲν ἔχουν παιδί. Παρακαλοῦσαν γι' αὐτὸ μέρα - νύχτα, νήστευαν, διαβαζαν τὰς Γραφές, προσεύχονταν μὲ δάκρυα. Καὶ ὁ Θεὸς **ἄκουσε τὴν προσευχή τους**· σὲ περασμένη γεροντική ἡλικία γέννησαν ἕνα χαριτωμένο κοριτσάκι, τὸ ὁποῖο ὠνόμασαν **Μαριάμ**, δηλαδὴ Μαρία.

Γεννήθηκε τὸ κοριτσάκι καὶ εἶχαν μεγάλη χαρά. Τὸ ὑποδέχθηκαν ὡς δῶρο τοῦ Θεοῦ· εἶχαν συναίσθησι ιερά ὅτι ἡ Κόρη δὲν εἶνε δική τους, εἶνε παιδί τοῦ Θεοῦ, ὁ Θεὸς τοὺς τὴν ἔδωσε. Γι' αὐτὸ, μόλις ἔγινε τριῶν ἐτῶν—καὶ ξέρετε πόσο ἀγαποῦν οἱ γονεῖς τὰ μικρὰ χαριτωμένα παιδιά ποὺ ἀρχίζουν νὰ μιλᾶνε—, δὲν τὴν κράτησαν στοῦ σπίτι τους. **Τὴν ἀφίερωσαν στοῦ Θεοῦ.** Τὴν πήραν ἀπὸ τὸ χέρι καὶ μὲ τὴ συνοδεία χοροῦ παρθένων, λέει ἡ παράδοσις, τὴν συνώδευσαν στοῦ Ναο τοῦ Σολομώντος. Ἐκεῖ τὴν ὑποδέχθηκαν οἱ ἱερεῖς καὶ ὁ ἀρχιερεὺς Ζαχαρίας μὲ φωτισμὸ τοῦ Θεοῦ τὴν ἔβαλε μέσα στὰ Ἅγια τῶν ἁγίων· ἐκεῖ δηλαδὴ, ποὺ μόνο μιά φορά τὸ χρόνο ἔμπαινε ὁ ἀρχιερεὺς καὶ ῥάντιζε μὲ αἷμα τῶν θυσιῶν. Ἐκεῖ μέσα ἔμεινε 12 χρόνια· προσευχόταν, νήστευε, ἄκουγε τὴ λατρεία καὶ τὰ ἀναγνώσματα, μελετοῦσε καὶ μὴν τῆς. Ἄγγελος Κυρίου τῆς ἔφερε οὐράνια τροφή, ὅπως στὸν προφήτη Ἡλία ποὺ ὁ Θεὸς τὸν ἔτρεφε στέλνοντάς του τροφή μὲ ἕνα κοράκι ποὺ ἐρχόταν κάθε φορά. Ὅταν ἡ Παρθένος ἔγινε 15 ἐτῶν, τότε βγῆκε ἔξω ἀπὸ τὸ Ναὸ τοῦ Σολομώντος, παραδόθηκε στὰ χέρια τοῦ Ἰωσήφ, ποὺ εἶνε ὁ μνηστήρας καὶ κηδεμόνας τῆς. Κατόπιν ἔγινε ὁ Εὐαγγελισμὸς τῆς Θεοτόκου.

Αὐτὰ ξέρουμε ἐκ τῆς ιερᾶς Παραδόσεως γιὰ τὴ σημερινή έορτή, καὶ αὐτὰ παρέλαβαν καὶ μᾶς παραδίδουν πατέρες τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἐκκλησιαστικοὶ συγγραφεῖς. Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία μᾶς λέει, ὅτι ἡ Παναγία Θεοτόκος εἶχε μία ἰδιαίτερη ἀνατροφή καὶ διαπαιδαγώγησι ἀπὸ τούς γονεῖς τῆς καὶ μία ἰδιαίτερη φροντίδα ἀπὸ τὸ Θεό, ἀφοῦ τὴν ὑπηρετοῦσαν ἄγγελοι καὶ ἀργάγγελοι. Ἄς μὴν πιστεύουν οἱ ἄπιστοι, δικαίωμά τους εἶνε· ἐμεῖς πιστεύουμε στὴν ιερά Παράδοσι τῆς Ἐκκλησίας, ποὺ μᾶς τὰ ἔμαθε αὐτά· ἂν σβήσουμε τὴν Παράδοσι, δὲν μένει τίποτα. Ὁ διάκοσμος τῆς λατρείας μας μᾶς διδάσκει καὶ οἱ ἱερεῖς εἰκόνες ποὺ βλέπουμε εἶνε τὰ βιβλία τῶν ἀγαπημάτων, ὅπως λέει ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός.

Ποιὸ εἶνε τὸ νόημα τῆς έορτῆς; Προσέξτε μερικά σημεία.

Ἦ Ὁ Ἰωακείμ καὶ ἡ Ἄννα **δὲν εἶπαν, Τὸ παιδί εἶνε δικό μας.** Γιὰ τόλμησε τώρα νὰ πᾶς σὲ ἕνα σπίτι καὶ νὰ πῆς, ὅτι τὸ παιδάκι σας αὐτὸ ἀνῆκει στοῦ Θεοῦ. Δὲν τὸ δέχονται· δὲν πιστεύουν στοῦ Θεοῦ. Τὸ παιδί δὲν εἶνε τοῦ ἄλλα ἢ τοῦ βῆτα, εἶνε τοῦ Θεοῦ· ὁ πατέρας καὶ ἡ μάνα εἶνε συνεργοὶ τοῦ Θεοῦ στὴ δημιουργία του.

Ἦ **Τὸ παιδί μας εἶνε δῶρο τοῦ Θεοῦ,** σκέφτηκαν, καὶ τὸ παρέδωσαν μὲ ὅλη τους τὴν καρδιά. Ἄλλ· ὅχι μόνο ἡ Παναγία· καὶ **κάθε παιδί εἶνε δῶρο τοῦ Θεοῦ,** δῶρο πραγματικά. Γιατί σπῖτι χωρίς παιδί—ὄλα τ' ἀγαθὰ τοῦ κόσμου νὰ ᾔχη— δὲν ἔχει χαρά. Εἶνε δῶρο οὐράνιο τὸ παιδί· συνεπῶς εἶνε δικό του, τοῦ ἀνῆκει, πρέπει νὰ ᾔνε ἀφιερωμένο στοῦ Θεοῦ. Βέβαια. Τώρα ποιὸς θεωρεῖ τὸ παιδί τοῦ δῶρο τοῦ Θεοῦ; Κατηραμένη ἐποχή!

Ἦ Τὸ Εὐαγγέλιο λέει γιὰ μία ἔγκυο γυναῖκα, ὅτι «ἐσκήρτησε τὸ βρέφος ἐν τῇ κοιλίᾳ αὐτῆς» (Λουκ. 1,41). **Εἶνε λοιπὸν τὸ ἔμβρυο ζωντανὸ καὶ ἔχει συναισθήματα.** Ἄλλοτε σκιρτᾷ ἀπὸ χαρά, ὅπως ἐδῶ. Ἄλλοτε ὅμως, ὅταν ἀπειλῆται μὲ τὴν ἔκτρωσι, θλίβεται, φοβᾶται, ἀμύνεται, κραυγάζει. Αὐτὰ ἀπέδειξε ἡ ἠλεκτρονικὴ βιντεοσκόπησι μῆς ἐκτρώσεως, ποὺ δημοσιεύθηκε μὲ τίτλο «Ἡ σιωπηλὴ

κραυγή»· πήγε καὶ κόλλησε ψηλά, στὰ τοιχώματα τῆς μήτρας, δὲν ξεκολλοῦσε, καὶ ἀνοίγε τὸ στόμα του κραυγάζοντας· αὐτὰ ἔκαναν τὸν γυναικολόγο γιαντρὸ, ποὺ ἔως τότε εἶχε κάνει χιλιάδες ἐκτρώσεις, νὰ συναισθανθῇ τὸ ἔγκλημά του καὶ νὰ σταματήσει τὴς ἐκτρώσεις. Τὸ παιδί εἶνε ἕνα μεγάλο ἀσύλληπτο μυστήριον. Ἡ Ἐκκλησία μας διδάσκει, ὅτι ἅμα τῇ συλλήψει εἶνε πλήρης ἄνθρωπος. Ὅπως εἶνε θαυμαστὸ ὅτι ἀπὸ ἕνα σπόρο βγαίνει ἕνα πελώριο δένδρον, ἔτσι θαυμαστὸ εἶνε ὅτι ἀπὸ μιά μικρὴ - ἐλάχιστη ὕλη, ποὺ εἶνε τὴ πρώτη καταβολὴ τοῦ παιδιοῦ, δημιουργεῖται ἕνα ὑπέροχον πλάσμα. Κάθε ἄνθρωπος εἶνε ἕνα θαῦμα. Τώρα ὅμως ἡ κυρὰ ἀποφασίζει, ἐρήμην αὐτοῦ, νὰ τὸ πετάξῃ, γιὰ νὰ μπορῇ νὰ γλεντάῃ καὶ νὰ διασκεδάξῃ ἐλεύθερα. Γι' αὐτὸ δὲν κάνει πλέον παιδιά παρὰ μόνο ἕνα - δυό. Ἡ ἔκτρωσι εἶνε φόνος ἀνυπεράσπιστου ἀνθρώπου, μεγάλο ἔγκλημα.

Ἦ Τὰ Εἰσόδια τῆς Παναγίας μᾶς θυμίζουν καὶ τὰ δικά μας εἰσόδια, ποὺ γίνονται 40 ἡμέρες μετὰ τὴ γέννησι τοῦ παιδιοῦ. Ὅταν ἡ μάνα φέρνῃ τὸ νεογέννητο στὴν ἐκκλησία, τὸ ἀφιερώνει καὶ ὁ ἱερεὺς μὲ εἰδικὴ εὐχὴ λέει· Κύριε, ἐσὺ ποὺ ἔφερες τὸ βρέφος αὐτὸ στὸν κόσμον, σὲ παρακαλοῦμε προστάτευσέ το.... Τὸ κακὸ ποῖο εἶνε· ὅτι μετὰ τὸν σατανισμὸ πολλοὶ δὲν ξαναφέρουν τὸ παιδί στὸν οἶκο τοῦ Θεοῦ. Εἶσαι Χριστιανὴ μάνα; Νὰ πηγαίνῃς τὸ παιδί σου τακτικά στοῦ ναοῦ· **νὰ κάνῃς εἰσόδια τοῦ παιδιοῦ σου κάθε Κυριακή!**

Ἦ Τέλος τὰ Εἰσόδια τῆς Παρθένου Μαρίας τιμοῦν στοῦ πρόσωπό τῆς τὴν **ἀγνότητα καὶ παρθενία**, ποὺ πρέπει νὰ διατηρῇ ψυχικῶς καὶ σωματικῶς κάθε πιστός, ἄντρας ἢ γυναῖκα, ποὺ ἀπὸ βρέφος ἀφιερώθηκε στοῦ Χριστοῦ. Ἐχετε ἕνα μεγαλεῖο, σεῖς οἱ παρθένες Χριστιανές. Κρατήστε τὴν παρθενία σας, μὴν ἀφήσετε κανένα παλιάνθρωπο νὰ σᾶς ἀγγίξῃ. Ἡ παρθενία εἶνε τὸ στολίδι τῆς γυναίκας. Μὴν ἀκοῦτε τὰ λόγια τῶν φαύλων. Μιμηθῆτε τὴν Παναγία, γιὰ τὴν ὁποία ψάλλουμε «*Τὴν ὠραιότητα τῆς παθηνίας σου...*». Βλέπω πολλὰ κορίτσια ποὺ θέλουν νὰ κάνουν οἰκογένεια καὶ περιμένουν ἐναγωνίως, μὰ ὁ γάμος ἀργεῖ καὶ θλιβονται. Τί φταίει; Σεῖς οἱ γυναῖκες φταίτε! Διότι μὲ νὰ ὑποχωρῆτε στὴς προγαμιαῖες σχέσεις, μὲ τὴν ἄθλια αὐτὴ μόδα, ἀπωθεῖται πίσω ὁ τίμιος γάμος καὶ ἐπικρατεῖ ἡ ἀτιμία καὶ ἀκολασία. Ἄν ὄλες ἐσεῖς δὲν ὑποχωροῦσατε στὴν καταραμένη συνήθεια, τότε καμμία γυναῖκα δὲν θὰ ἔμενε ἀνύπαντρη. Διότι ἡ γυναῖκα μπορεῖ νὰ ζῇ χωρὶς ἄντρα, ἀλλὰ ὁ ἄντρας δὲν ζῇ χωρὶς γυναῖκα. Ἄν λοιπὸν οἱ γυναῖκες ἔμεναν ὄλες καθαρές καὶ ἀμόλυντες, σύμφωνα μὲ τὴν Παράδοσι τῆς Ἐκκλησίας μας καὶ τὴν έορτὴ τῶν Εἰσοδίων, σᾶς τὸ λέω ὑπευθύνως· καὶ ἡ πιὸ ἄσχημη γυναῖκα θὰ παντρευόταν· ἐνῶ τώρα καὶ ἡ πιὸ ἄξια δὲν βρίσκει νὰ παντρευτῇ, ἀφοῦ ὁ κάθε παλιάνθρωπος μπορεῖ καὶ γλεντάει τὴ γυναῖκα καὶ μετὰ τὴν πετάει σὰν λεμονόκουπα.

Κλεινῶ, ἀγαπητοί μου, μὲ τὴν ἐξῆς παρατήρησι. Σήμερα πολλοί, θεωρούμενοι χριστιανοί, φοβοῦνται ν' ἀφήσουν τὸ παιδί νὰ πλησιάσῃ στὴν Ἐκκλησία, νὰ πάῃ στοῦ κατηχητικὸ σχολεῖο, μὴ τυχόν καὶ ἀγαπήσῃ τὸ Χριστὸ καὶ ἀφιερωθῇ στοῦ Θεοῦ. Σ' αὐτοὺς λοιπὸν ποὺ πολεμοῦν ἔτσι τὸν θαυμαστὸ αὐτὸν τρόπο ζωῆς, λέω. Μὴ φοβᾶστε, δὲν γίνονται τὰ παιδιά σας καλόγεροι καὶ καλόγριες. Ἐὰν μέσα στὰ χίλια παιδιά ἕνα ἀφοσιωθῇ στοῦ Θεοῦ, αὐτὸ εἶνε ζηλευτὸ λαχεῖο. Κάποιοι πατέρας στὴν Ἀθήνα ἤθελε νὰ σκοτώσῃ ἕναν καλόγερο, διότι τὸν θεώρησε ὑπάτιο ποὺ τὸ κορίτσι του πήγε στοῦ μοναστηρίου. Αὐτὸ δὲν εἶνε ἔργο ἀνθρώπου. Κανένας ἄνθρωπος δὲν μπορεῖ νὰ φυτέψῃ αὐτὸ τὸν πόθο. Ὁ σπόρος τῆς παρθενίας εἶνε ἀπὸ τὸν οὐρανὸ! Βλέπετε παιδιά, ποὺ δὲν πλησίασε ὡς τώρα στὴν Ἐκκλησία, δὲν πήγε κατηχητικὸ σχολεῖο, δὲν ἄκουσε ποτὲ ἱεροκήρυκα καὶ χριστιανικὴ διδασκαλία, καὶ ἐκλέγει μόνο του τὴν παρθενικὴ ζωὴ. **Ἀπὸ τὸν οὐρανὸ εἶνε ὁ σπόρος αὐτός, ὅχι ἀπὸ τὴ γῆ.** Καὶ θέλεις ἐσὺ νὰ τὸν ξεριζώσῃς;

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaafl@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΚΓ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1304²

Τοῦ ἀποστ. Ἀνδρέου τοῦ Πρωτοκλήτου
Τετάρτη 30 Νοεμβρίου 2022 (2006)

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

«Εὐρήκαμεν»

(Ἰω. 1,42)

Σήμερα, ἀγαπητοί μου, 30 Νοεμβρίου, ἡ ἀ-
γία μας Ἐκκλησία ἐορτάζει τὴ μνήμη τοῦ
ἀποστόλου Ἀνδρέου. Μὲ τὸ ὄνομα Ἀνδρέας
τιμῶνται καὶ ἄλλοι ἅγιοι. Ἀπὸ τοὺς πιὸ ὀνομα-
στοὺς εἶνε ὁ **Ἀνδρέας Κρήτης**, ὁ ποιητὴς τοῦ
Μεγάλου Κανόνος, τοῦ θαυμασίου ἐκείνου
ποιήματος ποὺ ψάλλεται τὴ Μεγάλῃ Τεσσα-
ρακοστῇ, ὁ ἅγιος **Ἀνδρέας ὁ σαλὸς** (ἔτσι τὸν
ἔλεγε ὁ κόσμος γιὰ τὰ παράξενα ἔργα ποὺ ἔ-
κανε), ὁ ὁποῖος τὴ νύχτα σὲ ἀγρυπνία σὲ ναὸ
τῆς Κωνσταντινουπόλεως εἶδε τὴν ὑπεραγία
Θεοτόκο ν' ἀπλώνῃ τὸ μαφόριό της, τὴ μαν-
δήλα της, καὶ νὰ σκεπάζῃ τὸ λαό, γεγονὸς
ποὺ ἐορτάζει ἡ Ἐκκλησία μας στὶς 28 Ὀκτω-
βρίου, ἡμέρα ποὺ μὲ τὴ βοήθεια τῆς Πανα-
γίας ἡ μικρὴ μας πατρίδα ἀξιώθηκε νὰ πῇ τὸ
ἱστορικό της «ΟΧΙ».

Ὁ σπουδαιότερος ὅμως ἀπὸ ὅλους ὅσους
φέρουν τὸ ὄνομα Ἀνδρέας, ποὺ λάμπει ὡς ἀ-
στήρ πρώτου μεγέθους, εἶνε ὁ αὐτὸς ποὺ ἐ-
ορτάζουμε σήμερα· ὁ ἀπόστολος **Ἀνδρέας ὁ
πρωτόκλητος**. Γι' αὐτὸν θὰ ποῦμε λίγα λόγια.

Ὁ ἅγιος Ἀνδρέας ἦταν **ψαράς**. Ψαράς αὐ-
τός, ψαράς ὁ ἀδερφός του ὁ Πέτρος, ὅπως
ψαράδες ἦταν καὶ τ' ἀδέρφια Ἰωάννης καὶ Ἰά-
κωβος μαζί μὲ τὸν πατέρα τους τὸν Ζεβεδαῖο.
Ὅλοι αὐτοὶ ψαράδες, ποὺ κατάγονταν ἀπὸ ἕ-
να μικρὸ χωριό, τὴ Βηθσαῖδα τῆς Γαλιλαίας,
καὶ ζοῦσαν ἀπὸ τὸ ταπεινὸ τους ἐπάγγελμα.
Ποιὸς θὰ φανταζόταν, ὅτι τὰ ὀνόματα αὐτῶν
τῶν ἀσήμεων ἐργατῶν τῆς θαλάσσης θὰ γίνον-
ταν μετὰ πασίγνωστα; Καὶ ὅμως νίκησαν τὰ ὀ-
νόματα μεγάλων φιλοσόφων καὶ ρητόρων.

Ὁ ἅγιος Ἀνδρέας στὴν ἀρχὴ ἦταν **μαθητὴς
τοῦ Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου**. Ὅταν μιὰ μέρα
ὁ Χριστὸς πέρασε ἀπὸ τὸ μέρος ποὺ ἔμενε ὁ
Ἰωάννης, τότε ὁ Πρόδρομος, ταπεινὸς ὅπως

ἦταν καὶ συναισθανόμενος τὴ μικρότητά του,
ἔδειξε τὸ Χριστὸ καὶ εἶπε· «*Ἴδε ὁ ἀμνὸς τοῦ
Θεοῦ ὁ αἴρων τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου*», αὐ-
τὸς θὰ εἶνε ὁ ἐξιλασμός, ὁ λυτρωτὴς τοῦ κό-
σμου (Ἰω. 1,29,36). Ἔτσι ὁ Ἀνδρέας ἦταν ὁ πρῶτος
ποὺ πλησίασε καὶ γνώρισε τὸ Χριστό. Καὶ με-
τά, γεμάτος χαρὰ καὶ ἐνθουσιασμό, πῆγε καὶ
βρῆκε τὸν ἀδερφό του τὸν Πέτρο καὶ τοῦ λέ-
ει· «*Εὐρήκαμεν τὸν Μεσσίαν*» (ἔ.ἀ. 1,42), βρήκαμε
τὸ θησαυρό, τὸν πολύτιμο μαργαρίτη.

Οἱ δύο ἀδελφοὶ Πέτρος καὶ Ἀνδρέας κλή-
θηκαν ἀπὸ τὸν Κύριο ἐπισήμως νὰ τὸν ἀκο-
λουθήσουν ἐκεῖ ποὺ ψάρευαν στὴ λίμνη Γεν-
νησαρὲτ τῆς Γαλιλαίας. Ἀμέσως τὸν ἀκολού-
θησαν. Καὶ εἶχαν διακεκριμένη θέσι **μεταξὺ
τῶν μαθητῶν τοῦ Χριστοῦ**· ὁ μὲν Πέτρος λέ-
γεται **κορυφαῖος**, ἐνῶ ὁ Ἀνδρέας λέγεται
πρωτόκλητος.

Στὸ Εὐαγγέλιο βλέπουμε, ὅτι τὸ ὄνομα τοῦ
Ἀνδρέα **συνδέεται καὶ μὲ τὴ μικρὴ ἀλλὰ ἱστο-
ρικὴ πατρίδα μας**. Διότι κατὰ τὴν ἐορτὴ τοῦ
πάσχα εἶχαν ἔρθει στὰ Ἱεροσόλυμα καὶ μερι-
κοὶ Ἕλληνες νὰ προσκυνήσουν (βλ. ἔ.ἀ. 12,20-23) καὶ
ἐκδήλωσαν ἐπιθυμία νὰ δοῦν τὸν Ἰησοῦν. Πλη-
σίασαν λοιπὸν τὸν ἀπόστολο Φίλιππο καὶ τὸν
παρακάλεσαν νὰ τοὺς βοηθήσῃ. Ὁ Φίλιππος
τὸ εἶπε στὸν Ἀνδρέα, καὶ πάλι ὁ Ἀνδρέας μὲ
τὸ Φίλιππο πλησίασαν τὸν Κύριο καὶ τοῦ εἶπαν·
«Ἕλληνες, σὲ ζητοῦν! Αἰσθάνθηκε τότε χαρὰ
ὁ Χριστός, καὶ εἶπε προφητικὸ λόγο ποὺ ἰσχύ-
ει γιὰ τὸ ἱστορικό μας ἔθνος· «*Ἐλῆλυθεν ἡ ὥ-
ρα ἵνα δοξασθῇ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου*» (ἔ.ἀ. 12,23)·
ἔφθασε, λέει, ἡ ὥρα ποὺ θὰ δοξασθῇ ὁ Υἱός.
Καὶ πράγματι –ὄχι γιατί εἴμαστε Ἕλληνες, ἀλ-
λὰ γιατί αὐτὴ εἶνε ἡ πραγματικότης– κανένα
ἄλλο ἔθνος δὲν ἐδόξασε τόσο τὸ Χριστὸ ὅσο
τὸ Ἑλληνικὸ ἔθνος. Ἡ Ἑλλὰς ἔδωσε τὴ γλῶσ-
σα της γιὰ νὰ γραφῇ τὸ Εὐαγγέλιο· δὲν εἶνε
αὐτὸ μικρὸς τίτλος τιμῆς. Ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα ἐ-

πίσης προήλθαν μεγάλοι πατέρες καὶ διδάσκαλοι τῆς Ἐκκλησίας, μάρτυρες καὶ ὁμολογηταί.

Ὁ ἀπόστολος Ἀνδρέας ἦταν πάντα κοντὰ στὸ Χριστό. Καὶ μετὰ τὴν ἀνάστασι καὶ τὴν ἀνάληψί του πῆρε κι αὐτὸς τὴν ἐντολὴ «*Πορευθέντες εἰς τὸν κόσμον ἅπαντα κηρύξατε τὸ εὐαγγέλιον πάσῃ τῇ κτίσει*» (Μάρκ. 16,15). Ξεκίνησε μὲ ἐφόδιο τὸ πῦρ τοῦ ἁγίου Πνεύματος. Πῆγε σὲ διάφορα μέρη. Ἐφθασε καὶ στὸ Βυζάντιο, καὶ ἀπὸ κεῖ, διὰ τῆς Θράκης καὶ τῆς Μακεδονίας, κατέβηκε πρὸς τὰ κάτω καὶ ἦρθε **στὴν Πάτρα** τῆς Πελοποννήσου. Ἐκεῖ κήρυξε τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, καὶ πολλοὶ πίστεψαν. Ἔτσι ἰδρύθηκε ἡ ἐκκλησία τῶν Πατρῶν.

Ἀλλὰ τὸ φλογερὸ του κήρυγμα προκάλεσε τὴν κακία καὶ τὸ φθόνον Ἰουδαίων καὶ εἰδωλολατρῶν. Τὸν συνέλαβαν καὶ τὸν ὠδήγησαν ἐνώπιον τοῦ κριτηρίου. Ὁ κριτὴς τοῦ ζήτησε νὰ ἀρνηθῇ τὸ Χριστό. Ὁ Ἀνδρέας ὅμως, κατ' ἐπανάληψιν, ἀρνήθηκε νὰ θυσιάσῃ στὰ εἰδωλα. Ἐμείνε ἀφωσιωμένος στὸ Χριστό. Καὶ **τὸ τέλος του ἦταν μαρτυρικό**. Πῶς μαρτύρησε· τὸν σταύρωσαν ἀνάποδα, μὲ τὴν κεφαλὴ πρὸς τὰ κάτω. Ἐγινε μιμητὴς τοῦ Χριστοῦ κατὰ πάντα.

Τώρα εἶνε πολιοῦχος τῶν Πατρῶν καὶ ἐορτάζεται ἐκεῖ πανδήμως καὶ πανηγυρικῶς. Ἀλλὰ τί μὲ τοῦτο; Δὲν θὰ περάσουν οὔτε δυὸ μῆνες, καὶ οἱ ἴδιοι οἱ Πατρινοί, ποὺ κάνουν τώρα λιτανεῖα τοῦ ἁγίου Ἀνδρέου, θὰ κάνουν λιτανεῖα τοῦ διαβόλου-τοῦ **καρναβάλου**, γιὰ τὴν ὁποία ἐμένα προσωπικῶς μὲ ἀξίωσε ὁ Θεὸς νὰ διαμαρτυρηθῶ ἐντόνως, καὶ παρὰ λίγο νὰ μαρτυρήσω ἐκεῖ στὴν Πάτρα. Διότι μικροὶ καὶ μεγάλοι μεταμφιέζονται, γυναῖκες ντύνονται μὲ τὰ ἀντρικὰ καὶ ἄντρες μὲ τὰ γυναικεῖα, γίνονται διασκεδάσεις, χοροί, κραιπάλη καὶ μέθη, ὅλα τὰ ἔκτροπα, ποὺ νομίζεις ὅτι ἡ Πάτρα δὲν εἶνε ἡ πόλις τοῦ πρωτοκλήτου Ἀνδρέου, ἀλλὰ πόλις εἰδωλολατρικὴ, Ρίο Ἰανέιρο τῆς Βραζιλίας. Γι' αὐτὸ ὑπάρχει φόβος καμμιά μέρα ἕνας σεισμὸς νὰ μὴν ἀφήσῃ τίποτα.

Τώρα, ἀπ' ὅλο τὸν βίο τοῦ ἁγίου Ἀνδρέου, θέλω νὰ προσέξετε τὸ **«Εὐρήκαμεν»**.

Ὡρισμένοι ψάχνουν μέσα στὴ γῆ, ὅπου ἔχουν πληροφορία ὅτι ὑπάρχουν θαμμένες λίρες, κι ἅμα βροῦν τὰ χρυσὰ νομίσματα ἠλεκτρίζονται ἀπὸ ἐνθουσιασμὸ καὶ λένε «Βρήκαμε θησαυρό!». Ἀλλὰ τί εἶνε οἱ θησαυροὶ τῆς γῆς μπροστὰ στὸν **πολύτιμο μαργαρίτη**, ποὺ εἶνε ὁ Ἰησοῦς Χριστός; Αὐτὸς εἶνε ὁ Θησαυρός, ὁ ἀληθινὸς θησαυρός. Καὶ γι' αὐτὸ ὁ ἅγιος Ἀνδρέας αἰσθάνθηκε χαρὰ καὶ ἀγαλλίασι ὅταν τὸν βρῆκε. Καὶ γι' αὐτὸ τὸ διελάλησε· τὸ

εἶπε στὸν ἀδερφό του, τὸ κήρυξε παντοῦ, κάλεσε ὅλους νὰ γίνουν μέτοχοι τῆς χαρᾶς του.

Ἐμεῖς; **Αἰσθανόμαστε ἄραγε τὴ χαρὰ αὐτῆς**, ὅτι εἴμαστε Χριστιανοί; Διότι προνόμιο εἶνε, λαχεῖο εἶνε, τὸ ὅτι βαπτισθήκαμε – ἐὰν πιστεύουμε βέβαια· διαφορετικὰ, ἀλλάζει τὸ ζήτημα. Ἄν γίναμε Χριστιανοὶ τυπικῶς, τότε μοιάζουμε μ' ἐκείνους στὴν Πάτρα, ποὺ κάνουν λιτανεῖα τάχα γιὰ τὸν ἀπόστολο Ἀνδρέα καὶ σὲ λίγο κάνουν λιτανεῖα γιὰ τὸν σατανικὸ καρνάβαλο.

Δὲν ἀρκεῖ, ἀγαπητοί μου, ἀπλῶς νὰ ἐορτάζουμε τὸν ἅγιο Ἀνδρέα· πρέπει καὶ νὰ τὸν μιμούμεθα σαλπίζοντας παντοῦ τὸ **«Εὐρήκαμεν»**. Δὲ λέω νὰ γίνουμε ὅλοι ἱεραπόστολοι, διότι δὲν ἔχουμε τὰ κότσια. Δὲν ἔχουμε τὴ δύναμι, τὸν ἐνθουσιασμό, τὴν αὐταπάρνησι νὰ πᾶμε μακριὰ στὴν Ἀφρική, ὅπως πῆγε ὁ **π. Κοσμάς Γρηγοριάτης** (ὁ Ἀσλανίδης). Εἶχε ἐργασθῇ προηγουμένως καὶ στὴ Φλώρινα· αὐτὸς ἔστησε τὸ σταυρὸ ποὺ φεγγοβολάει ἐπάνω στὸ ὕψωμα 1020. Καὶ ξέρετε γιατί ἔφυγε; Ὅταν ἔβγαινε στὴν ἀγορὰ νὰ ψωνίσῃ ὑλικά, τὸν ρωτοῦσαν· –Πόσα βγάζεις; –Εργάζομαι δωρεάν, ἀπαντοῦσε. –Ἄσε τ' ἀστεῖα· πές μας πόσα παίρνεις;... Δὲν μποροῦσε ὁ κόσμος νὰ καταλάβῃ, ὅτι ὑπάρχει καὶ ἱεραποστολικὴ προσφορά. Τὸ χρῆμα εἶνε ὁ θεὸς τοῦ αἰῶνος μας· δὲ λατρεύεται ὁ Χριστός, λατρεύεται ὁ χρυσὸς στὴ γενεὰ μας. Γι' αὐτὸ ἀηδίασε καὶ σηκώθηκε καὶ πῆγε ἱεραπόστολος κάτω στὸ Ζαῖρ.

Δὲν σᾶς λέω λοιπὸν νὰ πᾶτε ἱεραπόστολοι στὴν Ἀφρική ἢ στίς Ἰνδίες ἢ στὸ Τόκιο ἢ στοὺς Ἑσκιμώους στὸ Βόρειο Πόλο ἢ στὸ Νότιο Πόλο. **Τὸ «Εὐρήκαμεν»** νὰ τὸ πῆς ἐσὺ ἡ γυναῖκα στὸν ἄντρα σου· καὶ ὅχι τόσο μὲ τὴ γλῶσσα σου ὅσο μὲ τὴν πραότητά σου, τὴν εὐγένειά σου, τὴν ὑπομονή σου, μὲ τὴν ὅλη στάσι σου. **Τὸ «Εὐρήκαμεν»** νὰ τὸ πῆς ἐσὺ ἡ μάνα στὰ παιδιὰ σου· εὐτυχισμένα τὰ παιδιὰ, ποὺ ἀπὸ μικρὰ καθοδηγοῦνται ἀπὸ πιστὴ μητέρα, γονατίζουν καὶ προσεύχονται μαζί της. **Τὸ «Εὐρήκαμεν»** νὰ τὸ πῆς ἐσὺ ὁ ἄντρας στὸ σπίτι σου, στὸ γραφεῖο σου, στὸ σχολεῖο, στὴν ἀγορὰ, στὸ στρατό... **Νὰ τὸ ποῦμε ὅλοι παντοῦ**. Νὰ γίνουμε πάλι ἔθνος ἱεραποστολικό.

Τὸ **«Εὐρήκαμεν»** λοιπὸν συνιστῶ νὰ μελετήσουμε περισσότερο. Ὑπὸ τὴν ἔννοια ποὺ εἴπαμε νὰ γίνουμε κ' ἐμεῖς **ἱεραπόστολοι**, νὰ μᾶς ἀξιῶσῃ ὁ Θεὸς νὰ κηρύξουμε κ' ἐμεῖς Ἰησοῦν **«Χριστὸν ἑσταυρωμένον»** (Α' Κορ. 1,23)· ὄν, παῖδες Ἑλλήνων, ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**